

Resebrev 8 - Karibien

Onsdagen den 19 januari 2005.

Hejsan! Tiden går fort när man har roligt och det har vi haft! Vi hade besök av familjen på Fuerteventura och den veckan gick snabbare än någonsin. Vi fick bland annat svensk mat som vi fortfarande njuter av! Vi hade gjort upp om att segla till Kap Verde samtidigt med våra seglarvänner på den kanadensiska båten Shadowfax. Trots att dom var på La Gomera och vi på Fuerteventura så avseglade vi samma dag med radiokontakt morgon och kväll.

Det blev en tuff start med 20-25 knops vind från fel håll (SE). Vi gick mot SW i två dygn men sen vände vinden och blev svagare ju längre söderut vi kom. Men vem klagar när solen skiner och sjön är snäll? Efter dryga 8 dygn siktade vi Iha do Sal, på fel sida ... GPS i all ära men man måste starta rutten också! Felet upptäcktes dock i tid så det blev inte så många distans i onödan och vi blev mottagna i Baia Palmeira av flera kompisar.

Ankringen där var dock väldigt trång och efter händelsen i Graciosa har vi blivit mer observanta på båtar runt oss. Vi vill ha svängutrymme så vi gick några timmar söderut till en vik som var flera gånger större men med endast fyra båtar. Där pustade vi ut några dagar och återfick dygnsrutten efter långseglingen. Sen var det dags att tillsammans med Shadowfax segla till nästa ö, Boavista, som ligger en dagssegling söderut.

Boavista var helt annorlunda. Här fick vi vara ifred och se oss om utan trugande försäljare. Ön var mer fridfull. En gång varannan vecka eller två gånger i månaden kommer båten från Sao Tiago (en av de gröna Kap Verde-öarna) med matvaror och det är en stor händelse som vi fick vara med om. Lasten lossas i stora nät och delas upp redan

på kajen. Alla som beställt något är där och det är livat värre! Vi åkte runt ön med en taxi, en s k "aluguer". En av de absolut finaste stränder vi sett finns här. Det byggs en internationell flyplats på ön så om några år är det förmodligen fullt med folk här. Men nu var det endast en handfull turister. Vi körde fast i sanden, inte helt olikt att fastna i snö, och chauffören visste inte vad han skulle ta sig till. Så vi började gräva och efter ett tag sprang han iväg till det enda huset vi såg och hämtade hjälp. Vi kom loss till slut och efter en tvätt i havet fortsatte färden till en oas, en öken och några byar. Ön kallas inte för inte för en del av Afrika ute i Atlanten.

Vår resa gick vidare med en dygnssegling till Sao Nicolau som var nästa ö västerut. Helt fantastiskt vackert med en torr sydsida, djupa raviner och grönare vegetation ju längre norrut man åker.

Några av affärerna hade allting bakom disken som gamla tiders spiceributiker i Sverige och i en butik satt en gammal man och räknade ihop summorna på ett kollegieblock. Kassaapparaten var icke existerande!

Sen var det dags för Sao Vicente och storstaden Mindelo som är den av seglare mest besökta hamnen. Här kom det "boatboys" som ville vakta dinget, slänga sopor, ta hand om tvätt etc. Vi fick veta att vår dinget var ute och åkte en dag när vi var iland. Det visade sig att vår boatboy tagit sig friheten att använda den för att hjälpa en vacker spanjorska tillbaka till hennes båt. Vi gillade inte det så vi talade om för honom att det var snällt mot henne men inte mot oss. Därefter var han inte lika tuff.

Mindelo är en vacker stad men fattigdomen är tydligare här än på de andra öarna och det var gott om både tiggare och uteliggare. Det fanns dock affärer med mer varor än vi trott innan vi kom dit så bunkring för Atlanten gick bra. Öarna idkar fortfarande mycket handel med Portugal så många av varorna kände vi igen därifrån. Köttkonserver är svåra att få tag på men basvaror är inga problem.

I Mindelo träffade vi på skolskeppet Gunilla från Öckerö och tillsammans med dess besättning firade vi Lucia. Ungdomarna sjöng för inbjudna Kap Verde-bor och oss och det var en stämningsfull afton!

Efter nästan två veckor i Mindelo var det dags att ge sig av. Vädret lovade passadvindar och vi hörde andra seglare på "Atlantic Crossing Net" att konditionerna var ok. Med båten fullastad med mat, vatten och diesel drog vi upp ankaret och tog oss en sista titt på land innan vi satte segel och siktade västerut. Det var den 18 december och vi

kalkylerade med 20 dygn till Barbados men hoppades väl mer på 17 dygn ...

De första tre dygnen gjorde vi god fart. Vi avverkade 400 nm och Elvina gick fint även om det var mulet och vi funderade på vad vi gjorde där på havet. Sen dog vinden och i fem dygn hade vi lätta vindar och sol som stundom bröts av åskoväder. En natt hade vi blixtar runt oss i tio timmar. Det var skrämmande men på något sätt kom vi igenom.

Julafton firade vi med att lyssna på julsånger, ta ett dopp i havet och öppna det enda paketet vi hade ombord från Shadowfax. Det innehöll en cd med musik och några riktigt bra och mycket underhållande historier från Kanada.

Den 27 december kommer vi aldrig att glömma. Den dagen gick vi genom en front med stormvindar i åtta timmar och med en korssjö vi aldrig tidigare sett och aldrig vill se igen. "Peter", vår vindstyrning, styrde oss fint i tre timmar och vi kurade inne i båten för att undgå regnet som vräkte ner. Sen kom det en "bang", vi rusade ut och upptäckte att båten gippat och nu låg med sidan mot sjön. Krilla sansade sig först, startade motorn och styrde oss tillbaka så att vi fick aktern mot sjön. Sen tog vi ner storseglet och drog ut tre dm genua. Det räckte för att susa fram och Gunilla vägrade låta "Peter" ta över igen. Skräcken över att vara mitt ute på Atlanten i ett oväder fick oss att hålla ett stadigt grepp om ratten och vi gick från våra vanliga tretimmars pass till en-timmars pass och handstyrning tills fronten passerat. Ovädret bedarrade framåt 20-tiden men vi hade grov sjö hela natten.

På morgonen kunde vi konstatera att översta travaren på storseglet tagit skada när vi tog ner seglet. Krilla fick borra ur fästet så att vi kunde hissa den igen. Genuan hade sedan tidigare en liten reva och den hade nu vuxit till över en halvmeter så vi bytte till en fock istället. Sedan hade vi åter lätta igen. Vi har skämtat tidigare och sagt att det året vi korsar Atlanten kommer passadvinden att byta riktning och nu kan vi väl säga att vi hade det mesta utom passadvind från rätt håll. I stället hade vi vind från alla håll. Segelbyten och justering av "Peter" blev vår vardag så vi tror inte riktigt på dom som säger att dom hissade sina segel, satte på vindstyrningen och seglade till Karibien utan att ändra något ...

De sista två dygnen hade vi mycket vind och vi var slitna efter den långa överfarten. Efter 20 dygn fick vi se land för att sen vara med om årets regnväder som reducerade sikten till 200 m. Men vi hade Barbados i fören och det kändes fint!

En klädnyppa motsvarar ett dygn. Inklarering i Port St. Charles hos hälso-, tull-, och immigrationsmyndigheterna gick ganska snabbt och vi seglade de sista 10 nm till Carlisle Bay där alla vännerna hurrade för oss. Tårarna strömmade nerför kinderna av glädjen över att se alla igen. Efter ankring blev vi kidnappade till Neliandrah, en australiensisk båt med vår andra mamma Dot ombord. Dit kom alla och det blev kramar och rompunch i överflöd! Helt fantastiskt underbart och hur trötta vi än var så hade vi fåniga leenden klistrade på oss hela kvällen, och de närmaste dagarna.

Nu har vi varit en vecka i Port St. Charles och vi har även landat mentalt. Ön är grön och skön med mycket trevliga människor. Vattnet ÄR turkost, 29 grader varmt och mycket badvänligt ... Efter alla matfantasier på Atlanten och några tappade kilon så är affärerna en dröm om dock av det dyrare slaget. Nu ska vi njuta av Karibien och vi önskar er alla en god fortsättning på 2005!

Gunilla och Krilla Bewert